

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. 14015/DS/2014/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2016, č. j. 51 A 18/2014 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. 14015/DS/2014/Er. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 14. 7. 2014, č. j. 2014/2480/SPR/NOH, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době. Přestupku se dopustil tím, že dne 6. 3. 2014 v 15.41 hod. v obci Libňatov na silnici č. II/304 u domu č. p. 151 řídil motorové vozidlo tov. značky Opel Vivaro a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v uvedené obci stanovenou obecnou úpravou provozu na 50km/h o 20 km/h a více, jelikož

mu byla naměřena rychlost jízdy 87 km/h (po odečtení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, nejméně 84 km/h). Za přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že správní orgány shromáždily podklady rozhodnutí, které plně postačovaly ke zjištění skutkového stavu a prokázání, že stěžovatel přestupek spáchal. Důkaz o rychlosti, kterou stěžovatel s vozidlem jel, byl pořízen radarem splňujícím všechny zákonné požadavky. K radaru byl přiložen platný ověřovací list.

[3] Stěžovatel v průběhu správního řízení nezpochybňoval způsob měření, neučinil tak ani v odvolacím řízení, kde podal jen blanketní odvolání. Jeho žalobní námitky za tohoto stavu nemohly obstát, skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a nebylo jej třeba před soudem doplňovat. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), uvedl, že správní soudnictví neexistuje proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem. V žalobě namítané okolnosti nebyly ve správních řízeních nijak zpochybněny a zjištěné skutkové okolnosti nevyvolávaly žádné pochybnosti.

[4] Nedůvodnou krajský soud shledal námitku porušení práva seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatel byl o tomto právu poučen prostřednictvím své tehdejší zástupkyně v předvolání k ústnímu jednání. Žalovaný pak neměl povinnost poučovat o právu seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož jejich okruh nijak nerozšiřoval.

[5] Námitky týkající se společenské nebezpečnosti či vysoké nebezpečnosti dle krajského soudu nemohly nic změnit na závěru, že se stěžovatel přestupku dopustil. Kdo chce těmto pojmům porozumět v intencích závěrů žalovaného, ten jim porozumí.

[6] Krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správní orgány k jedinému důkazu, který měl prokazovat rychlost vozidla, přistupovaly zcela nekriticky. Nezabývaly se tím, že rychloměr měří správně jen tehdy, je-li postupováno v souladu s návodem k obsluze. Stěžovatel se v žalobě dovolával provedení důkazu jím předloženým „odborným posudkem“, ze kterého měl vyplývat závěr, že se vozidlo nepohybovalo tou rychlostí, jaká je uvedena ve výroku správního rozhodnutí. Zároveň tvrdil, že záznam o radarovém měření je zatížen viditelnými vadami (absencí údajů o tom, kdo měřil, a zda osoba provádějící měření byla policistou).

[8] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že jím uplatněné žalobní námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů. Jelikož krajský soud odmítl žalobní argumentaci hodnotit, nemohl učinit závěr o tom, že jeho námitky nemohly závěry správních orgánů zvrátit.

Stěžovatel nerozumí tomu, proč jím předložený a soudem neprovedený důkaz nebyl schopen zvrátit zjištěný skutkový stav. Krajský soud ani nezdůvodnil, proč navržený důkaz neprovedl.

[9] Stěžovatel namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Účastník řízení musí být o právu seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním poučen a musí mu být sděleno, kdy nejpozději je lze realizovat. Správní orgány stěžovateli nedaly najevo, kdy budou podklady rozhodnutí považovat za kompletní a kdy se s nimi tak bude možno seznámit. Jeho právo mu naopak upřely, když konstatovaly, že pokud se nezúčastní ústního jednání, nebude své právo na seznámení s podklady moci využít.

[10] Krajský soud uvedl, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu se nemohlo týkat žalovaného, ale porušení tohoto ustanovení bylo namítnuto ve vztahu k řízení před orgánem prvního stupně. Stěžovatel nezpochybňuje, že dokazování a seznámení s podklady rozhodnutí může proběhnout v týž den, kdy je vydáno rozhodnutí. Nemohl však vědět, že jde o poslední ústní jednání ve věci a že správní orgán bude mít po jeho skončení podklady rozhodnutí za kompletně shromážděné. Správní orgán nebyl oprávněn podmínit možnost seznámit se s podklady rozhodnutí účastí na ústním jednání. Stěžovatel má za to, že jeho námitky vztahující se k § 36 odst. 3 správního řádu krajský soud nevypořádal adekvátně.

[11] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Vypořádání námitky, že nesrozumitelná je věta o tom, že společenská nebezpečnost jednání obviněného je vysoká, odpovědí krajského soudu, že kdo chce pojmu porozumět, mu porozumí, nepovažuje za udržitelné. Na závěr navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že měření bylo provedeno radarem, který byl jako stanovené měřidlo ověřen. Ze záznamu o přestupku lze vyčíst potřebné údaje vztahující se k výsledku i místu měření a též k osobě policisty, který měřil. Stěžovatel až k žalobě přiložil „odborný posudek“, který však nezpracoval znalec a z něhož ani nevyplynuly skutečnosti, které by měly vliv na správnost měření. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Námitky proti správnosti měření rychlosti policií

[14] Stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní, ve věci se nevyjádřil, ústního jednání se nezúčastnil, podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil o uvedení toho, v čem spatřuje rozpor napadeného správního rozhodnutí s právními předpisy, nebo v čem spatřuje jeho nesprávnost či vady ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.

[15] Poprvé až v žalobě uvedl své výhrady proti rozhodnutí správních orgánů. Vedle dalších námitek [k tomu viz též části IV. b) a IV. c) tohoto rozsudku] v žalobě uplatnil i námitky ve vztahu k měření rychlosti automobilu, s nímž jel. V žalobě tvrdil, že „[n]*ení možné určit, zda měření proběhlo při správném odklonu měřícího svazku od osy měřeného vozidla, a tedy v souladu s návodem k obsluze.*“ Dodal, že aby bylo možno konstatovat, zda měření proběhlo či neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, bylo by třeba znát přesnou polohu měřícího zařízení a měřeného vozidla, přičemž polohu měřícího zařízení nebylo možno přesně určit, jelikož byla popsána pouze jako „*Libňatov č. p. 151*“. Za této situace nebylo možno dle stěžovatelových tvrzení provést zpětnou geometrickou analýzu s požadovanou přesností a určit, zda měření proběhlo či neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. K těmto svým tvrzením navrhl důkaz „odborným posudkem“ Mgr. P. Š., DiS., a Bc. T. R.

[16] Krajský soud neprovedl navržený důkaz tímto „odborným posudkem“, jelikož podklady opatřené správními orgány ve správním řízení plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil přestupku. Krajský soud uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě a nebylo třeba jej doplňovat dokazováním. Dodal, že stěžovatelem uplatněné námitky nemohly samy o sobě vyvrátit závěry správních orgánů. Krajský soud též zmínil, že správní soudnictví neexistuje proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS; ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43; ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 - 39, a další rozsudky). Okolnosti namítané až v žalobě nebyly ve správních řízeních nijak zpochybněny a zjištěné skutkové okolnosti dle krajského soudu nevyvolávaly žádné pochybnosti.

[17] Stěžovatelovy námitky proti právě shrnutému hodnocení krajského soudu Nejvyšší správní soud posoudil optikou závěrů, k nimž dospěl jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Samotná skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné (k bližšímu odůvodnění tohoto závěru viz body [33] až [43] zmíněného usnesení rozšířeného senátu). Krajský soud však může zamítnout důkazní návrhy připojené k žalobě, pokud zjistí, že správní orgány zjistily skutkový stav tak, že na jejich základě lze učinit závěr, že se obviněný skutku dopustil a neexistují rozumné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, a zároveň existují důvody pro neprovedení navržených důkazů s ohledem na povahu důkazních návrhů a tvrzení, k nimž se vztahují. Důvodem k neprovedení navržených důkazů může být např. skutečnost, že jde o obecné a k věci se blíže nevztahující tvrzení nebo že provedení důkazních návrhů, které se k žalobním tvrzením váží, je pro věc nadbytečné (srov. body [44] a [48] zmíněného

usnesení rozšířeného senátu). Povinností krajského soudu je neprovedení důkazních návrhů vždy odůvodnit.

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány opatřily takovou sadu podkladů rozhodnutí, na jejímž základě lze učinit závěr, že se stěžovatel přestupku dopustil. Současně zjištěné podklady nevyvolávaly pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění a stěžovatel v průběhu řízení před oběma správními orgány ani žádné pochybnosti nedovozoval, byl totiž v daném ohledu zcela pasivní.

[19] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56: „*Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.*“ Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav. Žádný z těchto podkladů nevzbuzoval pochybnosti. Ověřovací list se vztahoval k rychloměru, kterým bylo měřeno, platnost ověření pokrývala i den, kdy k měření došlo. Záznam o přestupku obsahující výstup z měřícího zařízení na fotografii zobrazoval jediné vozidlo, a to dodávku, s níž jel stěžovatel. Snímek byl pořízen z místa nedaleko vozidla a zachycuje vozidlo, které odjíždí od místa měření. Měření provedl policista. Fotografie vypovídá o tom, že vozovka je v místě měření rovná. Stěžovatel byl zastaven hlídkou policie a jelikož nepředložil řidičský průkaz ani občanský průkaz, byl ztotožněn pomocí fotografie v registru obyvatel, která se shodovala s jeho podobou. Posuzované podklady rozhodnutí dle hodnocení Nejvyššího správního soudu nevyvolávají žádné pochyby a před správními orgány se k nim stěžovatel vůbec nevyjadřoval.

[20] Stěžovatelovy výhrady zmíněné v kasační stížnosti, že na záznamu z měření není uvedeno, kdo měření prováděl, jsou nepodložené. Ve spodní části záznamu je uvedeno: „*měřil prrap. J. B.*“ a doplněno razítkem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Je tak patrná totožnost policisty, který měření provedl. V záznamu je též popsáno místo měření; to, že není určeno též souřadnicemi GPS, průběh měření nezpochybňuje. Ze záznamu o měření a úředního záznamu ze dne 18. 3. 2014, č. j. KRPH-24061/PŘ-2014-051006, je toto místo patrno s dostatečnou přesností pro účely popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí.

[21] Stěžovatel až v žalobě navrhl provést důkaz „odborným posudkem“ Mgr. P. Š., DiS., a Bc. T. R. Jeho provedení však nemělo pro věc význam. Stěžovatel ve svých žalobních tvrzeních (k nim viz bod [15] shora), k nimž důkaz tímto „odborným posudkem“ navrhl, nedovozoval, že by měření proběhlo chybně. Dovozoval zde pouze, že nemůže určit, zda měření proběhlo či neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, jelikož se domnívá, že nelze provést zpětnou geometrickou analýzu. V konečném důsledku žalobní tvrzení směřovalo k tomu, že stěžovatel nemůže ani potvrdit ani vyvrátit správnost faktického provedení měření rychlosti. Takové tvrzení je však pro věc nepřínosné, jelikož ke správnosti měření vlastně neposkytuje použitelné informace. K nepřínosnému tvrzení pak není třeba provádět důkaz.

[22] Lze tak konstatovat, že správní orgány shromáždily podklady, které dokazují, že stěžovatel se přestupku dopustil a které nevykazují žádné nestandardnosti a nevzbuzují pochyby. Až v žalobě proti postupu měření stěžovatel vystoupil s tvrzením, které však nebylo pro věc přínosné, na žádné konkrétní vady postupu měření zde nepoukazoval. K takovému tvrzení nebylo třeba provést důkazní návrh. V neprovedení navrženého důkazu „odborným posudkem“ ze strany krajského soudu v nynější věci Nejvyšší správní soud nezákonnost nespatřuje. Jde o situaci obdobnou té, kterou rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, popisoval v bodě [44] a v níž není třeba navržený důkaz provést.

[23] Nejvyšší správní soud současně nesouhlasí s námitkou, že krajský soud neobjasnil, proč navržený důkaz neprovedl. Krajský soud ve svém rozsudku (na přelomu stran 11 a 12) jednoznačně konstatoval, že skutková zjištění správních orgánů považuje za úplná a prokazující spáchání přestupku stěžovatelem. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožnil i věcně. Krajský soud zde přitom zmínil, že vedle řádně zjištěného skutkového stavu stěžovatelova žalobní tvrzení nemohou obstát. S ohledem na konkrétní charakter žalobních tvrzení, v nichž nebyla dovozována konkrétní vada v postupu měření, lze takové vypořádání považovat za dostačující.

[24] S odvoláním na závěry rozšířeného senátu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, Nejvyšší správní soud zmiňuje, že pojednání krajského soudu o tom, že by důvodem k neprovedení důkazu či posouzení věcných námitek mohla být skutečnost, že stěžovatel zůstal v řízení před správním orgánem prvního stupně i v odvolacím řízení zcela pasivní, není možné akceptovat. Jelikož se však hodnocení krajského soudu zakládalo též na hodnocení, které postup krajského soudu odůvodňuje a s nímž Nejvyšší správní soud souhlasí (viz shrnutí v bodě [23] shora), v kasačním přezkumu hodnocení krajského soudu obstálo s tím, že úvahy kolidující se závěry rozšířeného senátu postačí ze strany Nejvyššího správního soudu pouze korigovat, aniž by musel být napadený rozsudek zrušen.

IV. b) Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí

[25] Stěžovatel namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, dle něhož musí být účastníkovi před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem, že k namítanému porušení daného ustanovení v nynější věci nedošlo.

[26] Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o přestupcích“). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě

před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

[27] V nynější věci byl stěžovatel v předvolání ze dne 27. 5. 2014 k ústnímu jednání (pořadové č. 20 správního spisu) poučen o tom, že správní orgán považuje okruh dosud shromážděných podkladů pro rozhodnutí za úplný a že po ústním jednání přistoupí k vydání rozhodnutí. Současně byl stěžovatel poučen o tom, že má ve lhůtě stanovené správním orgánem právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a byl upozorněn na to, že v případě nedostavení se ve stanoveném termínu k nařízenému ústnímu jednání bude správní orgán vycházet z toho, že stěžovatel svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužil. Při ústním jednání, jehož se stěžovatel ani jeho zástupce bez jakékoli omluvy neúčastnili, správní orgán rozhodl, prováděl přitom výhradně důkazy listinami již založenými ve spise.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel byl jednoznačně poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí. Z poučení, které bylo poskytnuto v dostatečném předstihu, jednoznačně vyplynulo, že správní orgán považuje dosud shromážděné podklady za úplné a že stěžovatel se s nimi může seznámit, a to až do konce ústního jednání, jehož termín mu správní orgán oznámil. Je tak zjevné, že stěžovatel se mohl s podklady rozhodnutí seznámit kdykoli od poskytnutí poučení v předvolání až do konce ústního jednání. K žádnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak nedošlo. Skutečnost, že stěžovatel nevyužil do konce ústního jednání možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, byla důsledkem jeho rozhodnutí (či procesní strategie, jak o ní pojednává v kasační stížnosti), nikoli postupu správního orgánu.

[29] Důvodná není ani námitka, že správní orgán podmiňoval možnost seznámit se s podklady rozhodnutí účastí u ústního jednání. Stěžovatel se totiž mohl s podklady rozhodnutí seznámit kdykoli po obdržení předvolání k ústnímu jednání, které obsahovalo poučení o možnosti realizovat právo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dodat lze, že ani proti případnému seznámení účastníka řízení s podklady rozhodnutí v průběhu ústního jednání nelze mít žádných výhrad.

[30] Nejvyšší správní soud uvádí, že obdobně formulované poučení správního orgánu poskytnuté v předvolání k ústnímu jednání o přestupku posuzoval v bodech [16] a [17] rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, kde se obviněný z přestupku taktéž ze své viny nezúčastnil ústního jednání, na němž byl proveden důkaz listinami založenými ve spise. Stejně jako v nynější věci ani ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 24/2013 Nejvyšší správní soud porušení § 36 odst. 3 správního řádu neshledal.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že o důvodnosti kasační stížnosti nesvědčí ani stěžovatelovo tvrzení, že žalobní námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu směřoval vůči postupu správního orgánu prvního stupně, nikoli proto postupu žalovaného. Krajský soud totiž dodržení požadavků v § 36 odst. 3 správního řádu posuzoval ve vztahu k postupu správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, že v napadeném rozsudku rovněž zmínil, že dané ustanovení nebylo porušeno ani v řízení o odvolání, není nic, co by stěžovatele zkrátilo na právech. Stejně tak není důvodná kasační námitka, že krajský soud na žalobní námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu reagoval neadekvátně. V žalobě

stěžovatel tvrdil, že poučení o právu dle § 36 odst. 3 správního řádu je rozporné, a tudíž nedostatečné, s čímž se krajský soud vypořádal a objasnil, proč je za rozporné nepovažuje.

IV. c) Námitka nesrozumitelnosti správního rozhodnutí

[32] Nejvyšší správní soud ve vztahu k další kasační námitce zhodnotil, že jsou správné závěry krajského soudu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nesrozumitelné z důvodu, který v žalobě namítal stěžovatel, tj. s ohledem na použití obratu „*společenská nebezpečnost jednání obviněného je vysoká*“ v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[33] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí užil obratu „*společenská nebezpečnost jednání obviněného je vysoká*“ při odůvodnění naplnění materiálního znaku přestupku, tj. skutečnosti, že stěžovatelovo jednání, za které mu byla uložena pokuta, porušilo nebo ohrozilo zájem společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Svůj závěr o naplnění materiálního znaku přestupku správní orgán prvního stupně odůvodnil tím, že povolenou rychlost 50 km/h stěžovatel překročil v obci o více než 20 km/h, konkrétně minimálně o 34 km/h, a to na frekventované silnici II. třídy v místě, kde nejsou chodníky a kde je možné očekávat zvýšený pohyb chodců. V dané souvislosti správní orgán pojednal též o tom, jak vysoká rychlost ovlivňuje reakční dobu řidiče a délku brzdné dráhy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z prvostupňového správního rozhodnutí je patrné, že obrat „*společenská nebezpečnost jednání obviněného je vysoká*“ vyjadřuje závěr o naplnění materiálního znaku přestupku, přičemž v rozhodnutí je podrobně a individualizovaným způsobem pojednáno, z jakých důvodů má správní orgán materiální znak přestupku za naplněný. Nelze proto souhlasit s námitkou, že v daném ohledu správní rozhodnutí obsahuje jen prázdné floskule.

[34] To, že společenskou nebezpečností je míněno naplnění materiálního znaku přestupku, tj. porušení či ohrožení zájmu společnosti, stěžovateli objasnil i žalovaný, a to na straně 5 rozhodnutí o odvolání. Je nutno mít na paměti, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek.

[35] Dodat lze, že použití pojmu „společenská nebezpečnost“ u hodnocení naplnění materiálního znaku přestupku nemůže způsobit nezákonnost ani jinou vadou rozhodnutí. Je sice pravdou, že pomocí pojmu „společenská nebezpečnost“, resp. „nebezpečnosti činu pro společnost“ vymezoval materiální znak trestného činu již zrušený zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a to v § 3 odst. 1 a 2, přičemž zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), již tento pojem nepoužívá, ale pojednává o „společenské škodlivosti“ v § 12 odst. 2, jež vystupuje jako materiální korektiv v principu formálního pojetí trestného činu v § 13 odst. 1 trestního zákoníku. Důvodem měla být jistá nepřesnost pojmu „společenská nebezpečnost“, viz např. důvodová zpráva k trestnímu zákoníku – sněmovní tisk 410/0, páté volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, 2006–2010, dostupná z www.psp.cz. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že rozlišování mezi pojmy „společenská nebezpečnost“ a „společenská škodlivost“, v návaznosti na posuzování materiální stránky přestupků, považuje za podnětné především z vědeckého hlediska. Z hlediska aplikační praxe je podstatné, že správní rozhodnutí v nynější věci adekvátně identifikovala a postihla zájem společnosti, který byl jednáním ohrožen či porušen, a míru jeho ohrožení či porušení tak, aby nastoupila odpovědnost za přestupek (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích a rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, kde je zdůrazněno, že jednání, aby bylo přestupkem, musí zájem společnosti porušovat či ohrožovat alespoň v prahové míře – konkrétně šlo v citovaném rozsudku o překročení povolené rychlosti o 2 km/h). Rozhodné z hlediska zákonnosti rozhodnutí pak není, zda v dané souvislosti správní orgán hovoří o „společenské nebezpečnosti“, „společenské škodlivosti“ či porušení nebo ohrožení zájmu společnosti.

[36] Ostatně i sám Nejvyšší správní soud se nebrání užití pojmu „společenská nebezpečnost“ i u přestupků spáchaných po 1. 1. 2010 (tj. po účinnosti trestního zákoníku, který opustil pojem „společenská nebezpečnost“), viz např. bod [16] rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu